

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ!...

(Παράξενες αποκαλύψεις της σαγηνευτικής Μύρνας Λεύ για τὰ πρώτα θήματά της στη ζωή και στὸν κινηματογράφο)

ΕΜΑΙ πάρα πολύ ευχαριστημένη που δὲν γεννήθηκα ὡμορφη. Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ἡ μεγαλύτερη τύχη που μπορεί νάχη ἕνα κορίτσι. Εἶτε γιὰ νὰ κάνη τὴν καριέρα της, εἶτε γιὰ νὰ κατακτήσῃ ἕναν ἄνδρα, μιά γυναίκα που δὲν γεννήθηκε ὡμορφη ἔχει περισσότερες ἐλπίδες ἐπιτυχίας ἀπὸ μιά ἄλλη, που γεννήθηκε ὠραία, γιατί μολοντοὶ συναντᾶ πολλὰ ἐκκολέξαι στὰ πρώτα της θήματα, πολὺ δύσκολα μπορεί νὰ φτάσῃ στὴν ἐπιτυχία, ὅπως καὶ πολὺ δύσκολα μπορεί νὰ κρατήσῃ κοντὰ της γιὰ πάντα ἕναν ἄνδρα.

Ὅσο γιὰ μένα, μόνο ὅταν ἔγινα δώδεκα χρόνων, κατάλαβα πῶς με ἔχει ἀδικήσει ἡ φύσις. "Ήξερα ὅτι τὰ μαλλιά μου ἦσαν κόκκινα καὶ σκληρά, ὅτι εἶχα στραβὴ μύτη κ' ἕνα πρόσωπο γεμάτο φακίδες. Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ ἀσκήμιες δὲν με στενοχωροῦσαν ὡς τὴ μέρα που...ἐρωτεύθηκα γιὰ πρώτη φορά. Τὸ εἶδωλο τῆς λατρείας μου τότε ἦταν ἕνα ὡμορφο καὶ ζωηρὸ ἀγόρι μ' ἔξυμνα μάτια που τὸ ἔλεξαν Τζῶν Μπράουν. Μὰ γιὰ τὸν ὕψιστο μου δὲν ἦμουν τίποτ' ἄλλο παρά μιά «κοκκινίτριχα» κ' ἕνα «ἀγοροκόριτσο» που πετροβολοῦσε τὰ παιδιά καὶ τοὺς μάλιστα τὶς μύτες ὅταν κανένα τους τὴν κορόιδευε γιὰ τὰ κόκκινα μαλλιά της καὶ τὶς φακίδες της. Ὁ Τζῶν Μπράουν δὲν με πρόσεχε τότε, γιατί ἔκανε σὸν τρελλὸς γιὰ μιά φίλη μου, τὴν Τζῶν, ἕνα πεντάμορφο κορίτσι μὲ γαλάνα μάτια καὶ χρυσοξανθα σγουρὰ μαλλιά. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα της, ἦταν πιὸ ἀπαλή ἀπὸ τὸ μετάξι καὶ πιὸ ἄσπρη ἀπὸ τὸ γάλα. Ὁ Τζῶν ἔκανε μαζί της ὡμορφες ἐκδρομὲς καὶ τὴ γύριζε στὸ σπίτι της μὲ τὸ πιὸ ὀρθό του. Πολλὰ φορές ἡ Τζῶν με ἔπαιρνε μαζί της, μὰ ὁ Τζῶν μ' ἄφινε νὰ γυρίσω μὲ τὰ πόδια καὶ με τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔπαιρνε κ' ἐμένα κάποτε μὲ τὸ ποδήλατό του.

Μὰ αὐτὸ τὸ «κάποτε» δὲν ἐρχότανε ποτέ. Κι' ἐγὼ ἔκλαιγα ἀπὸ τὴ λύσσα μου, τὴν ἀπελπισία μου, τὸν πληγωμένο ἔρωτά μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι μονάχα ὅταν ἦμαστε παιδιά νοιάζομε τὴν τραγικότητα τοῦ πόνου καὶ τοῦ ἄτυχου ἔρωτα, γιατί τότε κυριαρχεῖ μέσα μας μονάχα τὸ ἀσθημα. Ἀργότερα ἡ λογική, ἡ πείρα τῆς ζωῆς εἶνε μεγάλη βοήθεια καὶ παρηγοριά σὲς ἀπελπισίες μας.

Μιά μέρα λοιπὸν που ἦμουν τρομερὰ ἀπογοητευμένη ἀπ' ὄλα κ' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου, πήρα τὴν ἀπόφαση νὰ γίνω χορεύτρια ἢ ἠθοποιὸς τῶν θεάτρων. Πῶς πέρασε μιά τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό μου; Ριχνοντας τὰρα μιά ματιά στὰ περασμένα, βλέπω ὅτι ἤθελα νὰ γίνω χορεύτρια ἢ ἠθοποιὸς ἀπὸ παισιμα, γιὰ νὰ δείξω στὸν Τζῶν Μπράουν ὅτι δὲν ἦμουν ἀξία μιὰς τῶσης περιφρονήσεως κ' ὅτι δὲν ἦμουν διόλου μιά «ἀσκημη χήνα», ὅπως συνήθιζε νὰ με λέη, μπροστὰ στὴ φίλη μου.

Απὸ τότε, ἀπὸ ἐκείνη τὴ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς μου, ἀρχισα νὰ συλλογίζομαι τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνω... ὡμορφη! Ἀρχισα, μὲ ἄλλα λόγια, νὰ περιποιούμαι τὰ σκληρὰ καὶ κόκκινα μαλλιά μου, νὰ τὰ χτενίζω μὲ τὸν καλύτερο τρόπο καὶ ἐπὶ πλέον νὰ νοιάζομαι γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα, τὸ πρόσωπό μου καὶ γενικὰ γιὰ τὰ χαρακτηριστικά μου. Πρόσεχα πολὺ τὸ φαγητό μου, ἔκανα ταχτικά ζωὴ καὶ φροντίζα με μιά ἀπάνταστη προσοχή γιὰ τὰ φορέματά μου. Ἐπειτα, ἀρχισα νὰ μαθαίνω χορὸ μὲ πείσιμα, μὲ πάθος, γιατί ἤξερα πῶς γιὰ νὰ μπόρῳ νὰ παραβῶ μὲ τὰ ὡμορφα κορίτσια, ἔπρεπε νὰ χορεύω καλύτερα ἀπὸ αὐτὰ.

"Ἦντερα, μιά μέρα, κυττάζοντας τὸ πρόσωπό μου καὶ τὸ σῶμα μου σὸν καθρέφτη, εἶδα ὅτι εἶχε γίνεῖ κάποιο θαῦμα. Τὰ πόδια μου δὲν ἦσαν «κοκκαλιάρικα» καὶ τὸ πρόσωπό μου πιὸ στρογγυλό, πιὸ γεμάτο. Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά μου, δὲν τὰ ἀναγνώριζα πῶς. Εἶχαν γίνεῖ ἀπαλά, μεταξωτὰ καὶ ἐλαφύοιραν ὡμορφα, μόνο τους, σὸν νὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰ χέρια κάποιας μάγισσας.

Μὰ μονάχα ὅταν ἔφτασα στὰ δεκαεφτά ἀναμείφθηκα γιὰ τοὺς τόσοσους κόπους μου. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἐκείνη ἀκριβὴς τὴν ἐποχή, ὁ γοητευτικώτερος ἄνδρας τοῦ κόσμου, ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο μὲ εἶχε βρῆ «ἀξιολάτρευτη»!...

Ἀκούστε αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ ἱστορία τῆς μεγαλύτερης ἐπιτυχίας μου. Ἦμουν τότε χορεύτρια σ' ἕνα θέατρο τοῦ Χόλλυγουντ. Μιά μέρα λοιπὸν, ὁ Χένρυ Βάξμαν, ἕνας περφημος φωτογράφος, ἦρθε στὸ θέατρο γιὰ νὰ πάρη μερικὲς φωτογραφίες τοῦ μπαλέτου. Πρόσεξε τότε ὅτι εἶχα μεγάλη «φωτογένεια» καὶ μοῦ πήρε πολλὰ φωτογραφίες.

"Ἦντερα ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο καὶ ἡ γυναίκα του, ἡ Νατάσα Ράμποθα, ὄλας τυχαίως, ἔκαναν μιά ἐπίσκεψι στὸ στούντιο τοῦ Βάξμαν, εἶδαν τὶς φωτογραφίες μου καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμία νὰ με γνωρίσουν. Ὅπως ἕνα σχεδὸν τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μου, ἦμουν κ' ἐγὼ μιά φανατικὴ θαυμάστρια τοῦ Βαλεντίνο καὶ φυσικά τὸν εἶχα θαυμάσει σ' ὄλες τὶς ταινίες του.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε τὴν τρελλὴ χαρά μου, ὅταν ὁ φωτογράφος Βάξμαν μὲ κάλεσε καὶ μοῦ διέθεσε τὴν ἐπιθυμία τοῦ περιφήμου Δὸν Ζουάν!

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα θρήθηκα μπροστὰ στὴ Νατάσσα Ράμποθα, που μοῦ φάνηκε ὅτι ἦταν ἡ πιὸ ὡμορφη γυναίκα τοῦ κόσμου, ἔχασα ἀμέσως κάθε ἰδέα που εἶχα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν ἦμουν τίποτα μπροστὰ στὴν πεντάμορφη Νατάσα Ράμποθα!... Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο μῆκε στὸ γραφεῖο ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο. Ἦταν τόσο γοητευτικὸς καὶ τόσο ἀπλὸς, ὥστε δὲν ἐνοιῶσα καμμία στενοχώρια, καμμία ἀμηνανία. Ὁ Ροδόλφος Βαλεντίνο μοῦ εἶπε τότε, ὅτι εἶχε δὴ τὶς φωτογραφίες μου καὶ ὅτι ἤθελε νὰ με δοκιμάσῃ μὲ μιά μικρὴ πρόβα, γιὰ νὰ εἶδῃ ἂν ἔκανα γιὰ τὸν κινηματογράφο.

Ἦντερα ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου, πήρα τὴν ἀπόφαση νὰ γίνω χορεύτρια ἢ ἠθοποιὸς τῶν θεάτρων. Πῶς πέρασε μιά τέτοια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό μου; Ριχνοντας τὰρα μιά ματιά στὰ περασμένα, βλέπω ὅτι ἤθελα νὰ γίνω χορεύτρια ἢ ἠθοποιὸς ἀπὸ παισιμα, γιὰ νὰ δείξω στὸν Τζῶν Μπράουν ὅτι δὲν ἦμουν ἀξία μιὰς τῶσης περιφρονήσεως κ' ὅτι δὲν ἦμουν διόλου μιά «ἀσκημη χήνα», ὅπως συνήθιζε νὰ με λέη, μπροστὰ στὴ φίλη μου.

Απὸ τότε, ἀπὸ ἐκείνη τὴ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς μου, ἀρχισα νὰ συλλογίζομαι τὸν ἑαυτό μου καὶ νὰ προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνω... ὡμορφη! Ἀρχισα, μὲ ἄλλα λόγια, νὰ περιποιούμαι τὰ σκληρὰ καὶ κόκκινα μαλλιά μου, νὰ τὰ χτενίζω μὲ τὸν καλύτερο τρόπο καὶ ἐπὶ πλέον νὰ νοιάζομαι γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα, τὸ πρόσωπό μου καὶ γενικὰ γιὰ τὰ χαρακτηριστικά μου. Πρόσεχα πολὺ τὸ φαγητό μου, ἔκανα ταχτικά ζωὴ καὶ φροντίζα με μιά ἀπάνταστη προσοχή γιὰ τὰ φορέματά μου. Ἐπειτα, ἀρχισα νὰ μαθαίνω χορὸ μὲ πείσιμα, μὲ πάθος, γιατί ἤξερα πῶς γιὰ νὰ μπόρῳ νὰ παραβῶ μὲ τὰ ὡμορφα κορίτσια, ἔπρεπε νὰ χορεύω καλύτερα ἀπὸ αὐτὰ.

Τὸ μπουντουάρ τῆς Μύρνας Λεύ ὡς ἡ Μύρνα Λεύ

τογράφο, γιατί ἤθελε νὰ «γυρίσῃ» μαζί μου ἕνα φιλμ. Ἦ Νατάσσα Ράμποθα λοιπὸν μὲ δάνεισε ἀμέσως μιά ὡμορφη τουαλέττα καὶ μ' ἔβαρε μὲ μεγάλη τέχνη. Ἐγὼ τότε ἔτρεξα στὸν Βαλεντίνο καὶ μ' ἕνα θάρρος που μὲ τρομάξε κ' ἐμένα τὴν ἴδια, τὸν ρώτησα:

— Πῶς σὰς φαίνομαι;
— Ὁ μεγάλος γόνος μὲ κύτταξε χαμογελῶντας ἀπὸ ἀπάνω ἰσα με κάτω μ' ἕναν παράξενο θαυμασμό καὶ μοῦ ἀπάντησε:
— Σὰς θρίσκω...ἀξιολάτρευτη!...

Μονάχα ἕνα κορίτσι που ἔχει κλάψει νύχτες καὶ νύχτες γιὰ τὴν ἀσκήμια του, μπορεί νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία εἶχε γιὰ μένα αὐτὸ τὸ φιλοφρόνημα τοῦ Βαλεντίνο.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα, ἦμουν ἐπὶ μιά ὀλόκληρη ἐβδομάδα κυριαλεκτικά τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά μου. Μόλις ὅμως εἶδα τὴ δοκιμαστικὴ ταινία που μοῦ εἶχαν «γυρίσει» στὸ στούντιο, ἔπεσα ἀμέσως ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ἦμουν ἀπλοῦσττα φρικτὴ! Ἦ ἀλήθεια εἶνε ὅτι με ἔχε παραορφώσει κ' ὁ κακὸς φωτισμός, μὰ ὅπως κ' ἂν ἦταν, ἦμουν ἀγνώριστῃ. Βγήκα λοιπὸν ἀπὸ τὴν αἰθουσα τῆς προβολῆς, μὲ τὰ μάτια θουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, θέσθαι γιὰ τὴν τραγικὴ ἀποτυχία μου. Μὰ ὅσορ' ἀπὸ λίγο με φώναξε ἡ Νατάσα Ράμποθα καὶ μοῦ εἶπε χαμογελῶντας ὅτι ἦταν πάρα πολὺ ευχαριστημένη ἀπὸ τὴ δοκιμὴ!

— Ὁ Ροδόλφος, πρόσθεσε, εἶνε κατενθουσιασμένος! Ἔχει τὴ (Ἦ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 852)

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 816)

γονάριες. Τόν πείραζε τὸ θλιμμένο βλέμμα τῆς κ' ἡ σιωπῆ τῆς. Γι' αὐτὸ ἀκούσε με ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅστερ' ἀπὸ λίγο καί-ρῳ τὴ Μαργαρίτα νὰ τὸ λέη:

—Πατέα, ὁ 'Αντόνιο Μουστίνο ζήτησε νὰ με κἀνὴ γυναίκα του. Μὴν ἀρνηθῆς νὰ δώσης τὴ συγκατάθεσί σου γιὰ τὸ γάμου μου. 'Αγαπῶ πάρα πολὺ τὸν 'Αντόνιο.

Κι' ὁ Ματία δὲν χάλασε τὸ χατήρι τῆς κόρης του. Μὰ αὐτὸς ὁ γάμος δὲν ἔγινε ποτέ. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ ὄμορφη Μαργαρίτα δὲν εἶχε καθόλου προίκα, τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἐξαφανίστηκε κ' ἡ κόρη τοῦ Ματία πλήρωσε με τὴ σειρά τῆς τὸ φόρο τοῦ αἵματος: Σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοητευσί τῆς. Ἐπειτα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἡ γυναίκα τοῦ Ματία. Κι' ὁ γέρο Ναπολιτάνος ἔμεινε μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμον. Δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ζήσῃ στὴ Νάπολι. Φτωχὸς, δυστυχισμένος, ἀνέθηκε στὴν τρίτη θέσι ἐνὸς τραίνου ποὺ πήγαινε στὴ Ρώμη. Διότι τοῦ εἶχε καθίσει μιὰ γρηῃ γυναίκα ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα μωρὸ. Ὁ Ματ' α τ' ἀκούγε ποὺ ἔκλαιγε καὶ σπαρζόταν ἡ καρδιά του.

—Εἶν' ἄρρωστο; τὴ ρώτησε, σκύθοντας πάνω ἀπ' τὸ μωρὸ.

—Ὅχι, ζητάει τὴ μητέρα του. Εἶν' ὄρα νὰ τὸ θηλάσῃ. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κρατήσετε μιὰ στιγμὴ νὰ πάω νὰ τὴ φωνάξω στὸ διπλανὸ θαγόνι;

Ὁ γέρο Ματία πήρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅλ' ἡ ζωὴ του πενοῦσε τώρα σάν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπ' τὸ μυαλό του. Θυμόταν τὰ παιδιά του, τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ του, τὶς στενογαρίες του κι' ἔκλαιγε κραδώντας τὸ ἴενο παιδί. Δὲν εἶδε τίς δύο γυναίκες ποὺ εἶχαν μῆτα στὸ θαγόνι. Δὲν κατάλαθε ποὺ πήραν με φόβο τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, νομίζοντας ὅτι ἦταν κανένας παράξενος τρελλός. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε νὰ πιάσεται ἡ ἀναπνοὴ του ἀπὸ τὴ λότη καὶ κυλιστικὴ καταγῆ νεκρὸς ἀνάμεσα στὶς ἀποσκευὲς καὶ στὰ καλάθια τῶν ταξειδιωτῶν.

Ὁ Τζιοβάνι Μαλασπίνι εἶχε ἐκδικηθῆ. Εἶχε ξεκληρίσει τὴν οἰκογένεια τοῦ Ματία, τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κλείσει στὴ φυλακὴ γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πληρῶσῃ τὰ χρεῖά του, ἀδιαφορῶντας ἂν τὰ παιδιά του θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δυστυχία.

ΤΖΙΝΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙ

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 843)

καὶ με ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπιναφορὰ τοῦ τσαρικοῦ καθεστώτος στὴ Ρωσία. Ὁ Κουτιέπωφ εἶχε γίνει ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἕξοδος τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ «Γκεπεὺ» ἀποφάσισε τότε νὰ τὸν ἀπαγάγῃ;

Μιά μερά, πέρασαν πέντε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε, — ὁ στρατηγὸς Κουτιέπωφ, ἐνὸς ἔθβαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του, σ' ἕνα ἔρημον δρόμο, δέχτηκε τὴν ἐπιθεσί μερικῶν ἀγνώστων, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα μέρος, ποὺ δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ μαθευθῇ. Καὶ ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν κατῶρθε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τοῦ στρατηγοῦ!...

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι μετεφέρθη κρυφὰ στὴ Ρωσία καὶ ὅτι δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστικούς. Τίποτα, ὅμως, τὸ θετικὸ δὲν εἶνε γνωστὸ σχετικὰ με τὴν τύχη τοῦ Κουτιέπωφ. Καὶ ἴσως νὰ χρειαστῇ νὰ περάσουν πολλὰ ἀκόμα χρόνια γιὰ νὰ διευκρινισθῇ τὸ μυστήριον αὐτό.

Η "ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ,"

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 810)

ὅτι ἐνὸς λατρεύει τὰ σπόδα, κάνει γιγαντιασικὴ κι' ἀγαπάει τὸ ἴσπαθρο, ὠστὸς, κάνει ὅτι, μισοὶ γιὰ νὰ χαλάσῃ, ὅτι κερδίζει ἀπ' αὐτὰ: Κατ'εἶς, πάνε, ξενιζοῦναι καὶ σκοτώνει τὸν ὀργανισμὸ τῆς.

«Καὶ πόρα, γιὰ νὰ ζελοῦσιν ἀπὸ τὸ ἄσπρον μου, θὰ σὰς ἀμολογήσω κατὰ: Εἴμαι βέβαιη ὅτι καμιά Ἀμερικανίδα δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές μου. Ἡ μύξα, ὅσο τρελλὴ θ' ἀπεινίδηναι κα' ἂν εἶνε, ὀστὸς δὲν παύει νὰ εἶνε μύξα. Γι' αὐτὸ ἀποκαταστήσει τὴν ἰδύα τῆς ἑλέσσης γιὰ τὴν κατάργησι τῆς μύξας τῶν σταυρωτῶν ποδιῶν — τοῦ ἐνὸς ποδιοῦ δηλαδὴ πᾶνον σ' ἄλλο — με, σκατὸ νὰ συνηθίσουμε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ κἀνὴ μόνον ὅτι εἶνε ὠφέλιμο γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τῆς. Κι' ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὸ κατορθώσουμε».

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπιστολιδαστὸν ἄσπρον τῆς «μίσσης» Ἐντυ Γκάλντερ. "Ἄς ἐλπίζουμε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ Εὐρωπαικὴ θ' ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές τῆς, ἀφοῦ καθὼς γράνεται ἡ Ἀμερικανίδες δὲν πρόκειται νὰ ἐδῶσιν καμμιὰ σημασία στὰ λόγια τῆς.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΣΑΡΤΟ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΣΧΑ

"Ἦλθε τ' Ἄγιο Πάσχα, θλιθερὴ καρδιά.
Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλουν τὰ παιδιά,
μὲ βοὴ μεγάλη.

Μέσ' ἀπ' τὸν τάφο τους, ἀπ' τὴ μαῦρη γῆ,
τ' ἄσθη καὶ τὰ λούλουδα ἀκούσαν τὴ θοὴ
καὶ ἔμπνοῦνε πάλι.

'Απ' τὰ θλέφαρά τους τ' Ἀπριλιοῦ ἡ δροσιά
διώχνει κάθε θύθος κι' ἀποκαμαωιά
καὶ τὰ ξανασταίνει.

Κι' ὁ γοργὸς ὁ ζέφυρος, ὄλος μαργαριλιά,
κλέφτει ἀπ' τὰ χειλιάκια του μοσχερά φιλιά
καὶ τὴν πλάσι ραίνει.

Μέθυσαν τ' ἀρόδινα ἀπὸ τὴ μυρωδιά!
καὶ λαλοῦν—τ' ἀκούεις;—στὰ χλωρὰ κλαδιά
γλυκερὰ τραγουδία...

'Εορτάζει Ἀνάστασι ὅλη ἡ ἐσχόχ,
κι' ἀπ' τὴν εὐθύμα τους λαμπρουν εὐτυχῆ
ὡς καὶ τὰ μαουδιὰ.

Σὺ, φτωγὴ καρδιά μου, διατὶ βαρειά
θλίθεσαι, θαμνέμη, σάν κοιλοτήρα,
σ' ἔρμον μακαυρηγία;

Διατὶ στοῦ Πλάστου σου τὴν ἀναπνοὴ
δὲν ξαναασπῆνεται νάβγῃς στὴ ζωὴ
ποῦνε παληγοῦρι;

Μάνα σου ἡ Φύσι, διές, λαμπροφορεί!

Πέτα τὸ μανθὸ σου πλῆον τὸ θαρῶ,
τὴν μελαγχολία!

"Ἀνοιξε! λουλούδιε, σάν τὴν πασχαλιὰ
καὶ, σάν τ' ἀδελφάκια σου, τὰ φαιδρὰ πουλιά,
ψάλλε μ' εὐθύμα:

"Ὅποιος ὄλο σκύθει θλιθερὰ στὴ γῆ,
θρίσκει μέσ' στοὺς τάφοις τὴν παλὰ σιγῆ,
τὴν παλὰ σκοτιδα.

"Ὅποιος κἀμνε Ἀνάστασι, θλίπει σ' ἀψηλὰ,
γιὰ τὴν εὐτυχία του νὰ χαμογελά,
μιὰ καινούργια ἐλπίδα!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πάει ὁ θοσκὸς εἰς τὸ χορὸ
καὶ θάζει ροχὸ γιορτερὸ
γεμᾶτο ἀπὸ στολιδία.

Κάτω στὴ λεῖκα τὴν ψηλῆ,
χορεύουν ὄλοι σάν τρελλοί.
Τρά, λά ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Βαρῶνε τὰ παιχνῖδια.

Κεῖ ποὺ γυρίζει τὸ χορὸ,
δὶν' ἕνα σπρῶξιμο γερὸ
σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

Τὸ κοπελλοῦδι χορευτὸ,
τοῦ λέει: «Παιδί μου, εἶσαι
(κουτό!)

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
«Εἶσαι γεμᾶτο ἔρῆλλες».

Σάν ἀστρατὴ ὄλοι πηδοῦν,
χορεύουνε καὶ τραγουδοῦν,
πετοῦνε τὰ μαντήλια!

Γίνονται κόκκινοι, πυρροί,
καθεὶς ζητᾷ 'π' τὴ λυγερῆ,
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τὰ κοραλλῖνια γέλια!

—Τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ τὸ πῶ!
—Μυγῆ μου, σὺ! Σ' ἀγαπᾶω!

Γυναίκα θὰ σὲ πάρας.
Κρυφθῆκανε σὲ μιὰ μεριά,
κι' ἀκούγανε ἀπὸ μακριὰ,

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ὁ Γιάννος καὶ ἡ Μάρω...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΩΣ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 805)

γνώμη ὅτι θὰ γίνετε γρήγορα μεγάλος «ἀστέρης»!.. Θὰ πα-
ξέτε λοιπὸν μαζί μας, στὸ καινούργιον μας φιλμ, στὸ «Βραβεῖο
Καλλιῶνης».

Ἡ ἐμπιστοσύνη τους αὐτὴ μοῦ ἔδωσε ὄλο τὸ θάρρος ποὺ
χρειαζόμουν γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ «καρριέρα» μου. Ὅσο
τόρα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ τὸ μαντέψετε πᾶν εὐ-
κόλα. Ἐργάστηκα μ' ὅλες τὶς δυνάμεις μου κι' ὅπως ἦταν φυ-
σικὸ, με πρόσεξαν ἀμέσως στὸ φιλμ ποὺ ἐγύρισαν με τὸν Ρο-
δολφὸ Βαλεντινὸ.

Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ πιστεύω πὼς κάθε κορτίνα ποὺ δὲν γεννῆ-
θηκε ὄμορφο καὶ ποὺ ἔχει ὄμοια μὴ ἀδύνατη θέλησι, μπορεῖ
νὰ πετύχῃ στὴ ζωὴ, ὅταν ἐξερῇ νὰ δεῖξῃ ὄλα τὰ χαρίσματά του.

Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ξέρω ἐκ πείρας, γιὰτὶ τὸ δοκίμασα.

Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ, πὼς χρειάζεται ἀκόμη καὶ λίγη τύχη.
Ἄν ὁ Ροδολφὸς Βαλεντινὸς δὲν ἔπαινε νὰ δῆ τὶς φωτογρ-
φίες μου, ποῖος ἐξερῆ ἂν δὲν ἦμουν ἀκόμη μιὰ ἀσημῆ χορεῦ-
τρια; Ἐγὼ ὄμοια καὶ λίγη τύχη κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ γίνω σιγά-
σιγά ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς «ἀστέρης» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΪ